

же да направи моето общество приятно само за повърхностнитѣ хора. Азъ са надѣвахъ че като пазѣхъ строгъ редъ во всичко, то ще ми остане повече да изпълнѣхъ моитѣ кроежи и занятия. *Ръчителността*, която ми станѣ като привичка, направи ма да имамъ силно заплѣгане, което е необходимо за придобиването на други качества. *Умѣренността*, *занятието* които малко-по-малко зехъ да снематъ дълговетѣ що лѣжахъ върху ми и като пораждахъ у дома доволството, изобилието и независимостта, помогнахъ ми да усвоя *искреността* и *справедливостта*.

Като познаваше че не ще може да постигне тѣзи качества изведнѣжъ, Франклинъ ги изпълняваше малко-по-малко и едно подиръ друго. Той си направи една книжка въ която записваше всички наредѣ. Но всѣкое, на своя редъ, трѣбаше да бѣде главенъ предлогъ на неговото добросъвѣстно съгледване презъ недѣлята. Въ края на всѣки день, той забѣлѣжаваше съ кръстецъ въ редоветѣ на тѣзи книжка своитѣ погрѣшки. Той са похваляваше или укоряваше споредъ както сполучваше въ придобиването на тѣзи качества. Въ тринадесетъ недѣли отгорѣ той усвои тринайсетъ качества, въ които имаше намѣрение да са усъвършенствува едно подиръ друго. Четири пѣти въ годината той повтаряше туй упражненіе. Редътъ и мълчаньето бѣхъ за него по-мѣчни и отъ най-високитѣ добродѣтели, които не искахъ толкозъ дребни грижи. Ето книжката, която бѣше всѣкидневна исповѣдь на неговитѣ погрѣшки и наклонности, които искахъ поправяне: